

kommendes Paastand bagefter om, at der har foreligget en bestemt Begæring, kan man dog ikke nøjes med. Og hvad vil det sige, at vedkommende skal være haabløs syg? Det er ogsaa usikkert, hvad der skal forstaaes derved. Jeg tror i det hele taget ikke, det kan praktiseres. For at vedkommende skal kunne straffes, er det det offentlige, der maa have Bevisbyrden for, at Manden ikke har været haabløs syg, og det er vanskeligt. Jeg kan derfor ikke gaa med til den Bestemmelse. Jeg tror, den er alt for farlig.

Der er saa tilbage Kønnsforbrydelser. Der er Spørgsmaalet, hvorledes man skal stille sig overfor Fosterforbrydelser, som det kaldes i den gældende Straffelov. Her siger Kommissionen som et Kompromis: Lad os beskytte Fosteret fra det Øjeblik, da Moderen mærker Tegn paa Liv, medens andre siger: Nej, Fosteret maa være beskyttet lige fra Begyndelsen. Det Forhold, at vedkommende ikke bliver besvangret, falder altsaa ikke herindunder, selv om Besvangeringen er forebygget ved kunstige Midler. Men er vedkommende blevet frugtsommeligt, maa, uanset at Moderen ikke har mærket Liv, Tilfældet tages med herindunder. Det forekommer mig at være et af de vanskeligste Spørgsmaal i hele Loven at træffe den rigtige Grænse her. Jeg kan forstaa, at Kommissionen har været i Tvivl, og jeg kan ligeledes forstaa, at Ministeren har været i Tvivl. Selvfølgelig har man her Sympati for Kvinden, idet man siger, hun skal være straffri for denne Handling, indtil det Øjeblik hun mærker Liv, ud fra den Betragtning, der er blevet anført fra mange Sider, at før det Øjeblik mener mange Kvinder, og, som der siges, ikke af de daarligste Kvinder, at det ikke er moralsk forkasteligt at gøre det. Jeg tror dog, det er farligt at gaa saa vidt; jeg tror, man maa sige: Fosterfordrivelse er forbudt, men saa søge at komme med Kauteler her, idet man siger, at vi vil ikke have det, vi har set i mange Tilfælde, at pludselig dukker der en Sag op imod en Jordemoder, som har overtraadt Reglerne, og som i stor Udstrækning har fungeret som Hjælper ved Fosterfordrivelse. Naar hun saa bliver draget til Ansvar, drager hun den ene Familie efter den anden med ind i Sagen, og vi har set Eksempler paa, at der er fremdraget Tilfælde, der har været op til 15 Aar gamle. Dette forekommer mig ganske forkasteligt. Derfor kan jeg billige, at saadanne Forbrydelser ikke kan paatales, naar der er hengaaet 1 Aar, siden de fandt Sted, og

endvidere, at under formildende Omstændigheder kan Straffen bortfalde, ligesom dette, at Forsøg med utjenlige Midler straffes ikke. Jeg tror, at naar vi indfører disse Ord ved Siden af de andre, vil vi nogenlunde ramme det rigtige. Men det forekommer mig at være et meget vanskeligt Spørgsmaal, og det bør omhyggeligt diskuteres, om vi skal gaa til det Tidspunkt, da vedkommende Kvinde mærker Liv. Jeg tror imidlertid, det er farligt.

Bestemmelsen, som Kommissionen har foreslaaet i § 251, vil man hilse med Glæde fra alle Sider. Det er den, som fastsætter Straf for den, som for Vindings Skyld, af grov Kaadhed eller paa lignende hensynsløs Maade voldes nærliggende Fare for nogens Liv eller Førlighed. Den behøver jeg ikke at sige meget om, den vil vække Glæde.

Tilbage har jeg § 258 om ulovlig Tvang. Det er altsaa den Paragraf, der svarer til § 210 i den nugældende Straffelov, den saakaldte Tvangsparagraf, som fastsætter Straf for den, som tvinger en anden til at gøre, taale eller undlade noget, men hvor Straffen jo kun idømmes, naar det gælder Vold eller Trusel paa vedkommende Person. Denne Paragraf har jeg interesseret mig noget for. Jeg blev i sin Tid fra socialdemokratisk Side beskyldt for at grave denne Paragraf op fra en forældet Straffelov for at benytte den under Strejkeuroligheder. Det var fuldkommen forkert, for denne Paragraf om ulovlig Tvang paa Personer har mange Gange været anvendt af Domstolene lige op til Nutiden. Da jeg saa Kommissionsudkastet, saa jeg med Glæde, at det havde bibeholdt Paragraffen, men var gaaet noget videre og havde taget Spørgsmaalet om Sabotage med, altsaa det Tilfælde, at der voldes betydelig Skade paa Gods. Dette har Kommissionen taget med som strafbart — efter min Mening med fuld Ret —, for der er ingen Grund til, at vedkommende skal have Lov til at true med det. Jeg var noget bange for, hvorledes den højtærede Minister vilde stille sig overfor dette Tilfælde, men den højtærede Minister vil ogsaa have Sabotage taget med. Ja, han gaar oven i Købet endnu videre ved ogsaa at medtage Skade paa Erhverv eller Formue. Det er altid vanskeligt at diskutere en saadan Paragraf. Jeg gaar dog ud fra, at naar Ministeren har foreslaaet den, er det, fordi enten han selv er en varm Tilhænger deraf, eller fordi hans Parti er en varm Tilhænger af den. I alt Fald en af